

opmærksom paa, at Saadant kendte vi jo dog i vor Retsforfatning, og at vi netop idag skulde staae i Begreb med at sanktionere noget Saadant, ja, saa er dette sandt, vi tillade fremtidig Politidirektøren at idomme den Art Bøder, der kunne falde i Kontraksforhold, og som de i § 3 omspurgte Bevillingsforhold kunne medføre; men det er en ganske anden Art af Bøder end dem, som der ellers i vor Straffelovgivning er tænkt paa; det er nemlig kontraktmæssige Bøder. At der i gamle Resolutioner og Reskripter, som vi netop nu ved § 3 søge at opheve, kan findes saadanne Snurrepiberier, som at en Tiltalt kan give Dommeren Kompetence, er muligt; men det er ialtsald ganske vist ikke ønskeligt, at Saadant sanktioneres i en Lov. Jeg skal sluttelig bemærke, at naar vi have anbraget paa nogen Udvidelse for Ene dommern, saa har det Lovudkast, som den høitærede Justitsminister har forelagt det andet Thing, heller ikke sat saa snevre Grændser for Ene dommernes Kompetence i saadanne Sager.

Justitsministeren: De Bemærkninger, der ere fremkomne, siden jeg sidst havde Ordet, give mig Anledning til to Betragtninger. Naar man har villet stille Sagen saaledes, som om der ikke skulde være nogen Betænkelse ved at ordne den saaledes, som man har foreslaaet i § 1, siden det jo dog kun er en midlertidig Lov, der altsaa kun skulde give en midlertidig Kompetence for Justitiarius, saa troer jeg, at det ligger meget nær, at enten det nu bliver en kortvarig eller en langvarig Lov, kan den dog ikke vedkjende sig en Ordning, der i Grunden kommer til at ophæve dens egentlige Bestemmelse. Naar der i Forbindelse dermed er sagt, at disse Thverisager etc. ere Politifager, saa siger jeg: Nei, det ere de ikke; de ere ikke bestemte til at skulle behandles ved Politiretterne, men ved Kriminal- og Politiretten. Derimod er der andre Sager, der nærme sig disse, som i Lovgivningen ere bestemte til at skulle behandles som Politifager; men jeg skal ikke trække det høitærede Thing ved at gaae nærmere ind paa Noget, der jo vil komme til at ligge klart for, naar man tager for sig Forordningen af 11te April 1840 §§ 30, 50, 51 og 52. Den Banstelsighed, jeg

har sagt, der er uoverstigelig med Hensyn til disse Sagers Hensførelse til Politiafdelingerne, er saa væsentlig, at jeg rigtignok ikke ganske kan forsones mig med, at man, efterat den er bleven fremsat, saa paaviser som en Udvei den: Sa, saa forandre vi 4 Kriminalkamre til 3, og 2 Politiafdelinger til 3. Det er jo ganske vist en Udvei, men jeg maa oprigtig talt sige, at jeg ikke ganske kan sætte mig ind i den Hurtighed, hvormed man finder et saadant Expedient; det kan ganske vist meget hurtigt paavises, men for at kunne gaae ind paa det maatte der rigtignok, forekommer det mig, idetmindste for mit Bedkommende, i Forveien foreligge andre Oplysninger, ligesom ogsaa andre Betragtninger maatte gjøre sig gjældende end de, som her ere komne frem. Jeg vilde for mit Bedkommende ikke kunne berolige mig ved at sige til mig selv: Saa kunne vi lade de 4 Kriminalkamre falde bort og tage 3 i Stedet, og lade de 2 Politiafdelinger gjøre til 3 (Ordføreren: Hvorfor ikke?). Jeg antager, at naar jeg skulde vælge en saadan Udvei, vilde jeg føle, hvor let jeg i denne Hurtighed vilde komme til at gjøre Noget, der ikke var saa ganske rigtigt, saa vilde jeg, før end jeg kunde gjøre mig fortrolig med denne Tanke, ansee det for nødvendigt at have forskellige Oplysninger, der kunde give mig en Garanti for, at jeg gjorde Noget, der var rigtigt. Det er min Grund.

Naar der med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den Tiltalte og naalig hans Bærg skulde kunne afgive den omhandlede Erklæring, oftere har været talt om, at det var Noget, der i saa høi Grad var farefuldt, saa er Faren her ganske vist ikke større, end den er i alle de Tilfælde, hvor en Person i en ung Alder er bleven dømt, og der er Spørgsmaal om Appel; thi da spørger man ikke Barmet selv, men hans Fader eller Bærg, om han vil appellere, og han erklærer saa, om han vil det eller ikke; disse to Ting komme jo ganske til at falde sammen.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, gik man over til Afstemning, hvorved:

- 1) Forslag af Udvalget til Lovudkastets § 1: 3 Ake Linie forandres „og“ til „Komma“.